

за да я разцелуват като родители и да ѝ се навадват. След това щели веднага да я изпратят обратно в Икея.

Двамата се спогледаха. Ирича Ватаци поклати глава, въздъхна и сбърчи чело. Нещо я жегна.

– Вече три години как не им е идвало подобно желание на ума, а сега изведнъж... Тъкмо след като почина Бриен...

– А не можем да не я пратим... – каза замислено Ватаци, като сбърчи високото си бяло чело. – Защото с това ще издадем чедоверието си...

– Асен е решил да я даде пак на Бодуен... – пошъпна като на себе си Ирича. Черните ѝ очи гневно засвяткаха под гъстите склучени вежди.

– О, горко му ако успее да я раздели от Теодор... – гласът и заглъхна заставен от сълзи.

Тя бързо се отправи към прозореца, погледна навън и посочи с ръка:

– Виж... Колко са млади и колко се обичат. Сякаш са родени един за други... Затова ли и аз я имах като своя дъщеря толкова време... Затова ли я изучих и възпитах... – Тя дигна нагоре ръка и каза: – Има бог, който всичко види и наказва ония, които пристъпят клетвата си и разкъсват съюзните склучени *преди неговото лице!* ~~преди лицето божие.~~

В този миг Теодор Ватаци обви десница около раменете на младата *си* невеста:

– Ще ми пишеш ли ако се разделим за малко? – питаше с гореща чужност младият момък.

Елена наведе срамежливо чело.

– Защо ми задаваш такъв въпрос?

– Тази пролет ще замина с татко за Цурил...

Девојката го погледна изплашено:

– Нали няма да ходиш на бой?

Мургавото лице на Теодор Ватаци почервения. Той сви гъстите си склучени вежди, за да прикрие радостта и смущението си.

– Какво ако отида на бой?